

ved endelig Dom er afgjort, at Arresten er lovlig iværksat, eller at der i alt Fald ikke tilkommer Rekvisitus Erstatning. Uden for disse Tilfælde vil Sikkerhedsstillelsen i Almindelighed ikke kunne løsgives før Udlobet af de i §§ 482 og 489 ommeldte Frier. Dog erindres, at, naar det, efter at Skyldnerens Erklæring er indhentet, viser sig klart, at Arresten er lovlig, vil Fogden selvfølgelig kunne løsgive den Sikkerhed, han paa et tidligere Trin har anset det fornødt at afkræve Rekvisitenten.

§ 474, sidste Stykke, opretholder den gældende Rets Regel om, hvor vidt der kan afkræves Rekvisitenten Sikkerhedsstillelse, naar Arrest søges for Vekselgæld. Da denne Bestemmelse maa anses for en naturlig Følge af den Begrænsning, Skyldnerens Forsvar i Vekselsagen er undergivet, er der derhos fundet Grund til at udvide Reglen til de andre Fordringer, der forfølges overensstemmende med Reglerne i Kapitel XXV.

§§ 475—480 overføre i det væsentlige paa Arrest de om Eksekutionsforretninger givne Bestemmelser i Henseende til Forretningens Begyndelsessted, Parternes Møde under Forretningen, Godsets Gennemgaaelse og Vurdering, Fogdens Tvangsmyndighed, Skyldnerens Forpligtelse til at give Oplysning om sit Gods og hans Ansvar for at unddrage sit Gods fra Kreditors Forfølgning samt endelig Proceduren. I sidstnævnte Henseende bemærkes, at Tvistigheder under Forretningen kunne opstaa paa Grund af Indsigelser saavel af Rekvisitus som fra Trediemands Side. Indsigelser kunne støttes ikke blot paa saadanne Omstændigheder, som selv under Forudsætning af Fordringens Rigtighed vilde være til Hinder for Forretningens Fremme, men ogsaa paa Mangler i Henseende til Fordringen. Ingen Indsigelse, der vedkommer Spørgsmaalet om Arrestens Lovlighed, kan i og for sig være udelukket fra Fogdens Paakendelse. En anden Sag er, at det som Følge af, at en egentlig Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn samt Parternes personlige Afhøring gerne vil være udelukket, og at Udsættelse i Reglen ikke kan erholdes, jævnlig ikke vil være Rekvisitus muligt for Fogden at godtgøre de faktiske Omstændigheder, hvorpaa Indsigelsen er bygget. Modfordringer vil Rekvisitus efter Omstændighederne paa en dobbelt Maade kunne benytte til at forhindre Arresten. Gør han Modkravet gældende til Kompensation, maa Arresten nægtes fremmet, hvis Fogden skønner, at Rekvisitenten af denne

Grund ikke vil kunne opnaa Namsdom. Er dette ikke Tilfældet, men Fordringens Rigtighed desuagtet er given, vil den kunne benyttes som Sikkerhed til at afværge Arresten.

Ved § 478 kan bemærkes, at Arrestrekvisitenten, saa snart der gives en anden Udlæg i det arresterede Gods, maa være berettiget til at begære Arrestforretningen genoptagen og faa Kontinuationsarrestiværksat. Det er nemlig, da Paragrafen vil være at forstaa i Overensstemmelse med den i § 348 for Eksekution givne Regel, en Selvfølge, at der i Vurderingsbeløbet maa fra drages de paa Godset hvilende Behæftelser.

§§ 481—492.

Disse Paragrafer indeholde Bestemmelserne om Arrestens Justifikation, Indsigelser mod de af Fogedretten afsagte Kendelser, samt om Rekvisitentens Erstatningsansvar over for Rekvisitus, naar Arresten befindes ulovlig. Navnlig i Henseende til *Spørgsmaalet om Rekvisiti Adgang til at angribe Arrestens Lovlighed* indeholder Udskadet flere ikke uvæsentlige Afvigelser fra den bestaaende Ret, hvis Ordning af dette noget forviklede Forhold hverken er ganske udtømmende eller egnet til at holde Tvivl og Uklarhed borte.

Efter den gældende Ret staar det vel fast, at Rekvisitus kan søge Arresten ophevet dels 1) gennem Indsigelser som Sagsøgt under den Sag i første Instans, som Arrestrekvisitenten ifølge D. L. 1—21—20 er pligtig at anlægge til Stadfæstelse af Arresten og Erhvervelse af Dom for Fordringen (Justifikationssagen, Arrestsagen), dels 2) ved Anke til den Fogden overordnede Ret, dels endelig 3) ved Kendelse af den Fogedret, som har besluttet Arresten. Men ligesom det er Genstand for megen Tvivl, i hvilken Udstrækning hver af disse Veje kan benyttes, saaledes vil der, hvilken Fortolkning der end i saa Henseende følges, let kunne indtræde Forvirring og Kollisioner, naar flere af de nævnte Veje benyttes ved Siden af hinanden.

Hvad angaar Justifikationssagen (Arrestsagen), ere alle enige om, at Bestemmelsen om Rekvisitentens Forfølgningspligt hviler paa den Betragtning, at Rekvisitus som den, imod hvem en anteciperet Rets tvang er bragt til Anvendelse, skal have Lejlighed til rent forsvarsvis gennem Indsigelser som Sagsøgt at fremkomme med sine Indsigelser mod Arrestens Lovlighed. Skal denne Tanke imidlertid gennemføres i sin fulde Udstrækning, maa enhver Indsigelse imod Arrestens Lovlighed kunne